

Хубави сж лѣтнитѣ вечери — пламтещитѣ залѣзи, които бавно гаснатъ, и вечерницата, това бистро око но ведритѣ нощи, което изгрѣва винаги оттамъ, дето е моя роденъ край. Сега и тамъ е лѣто...

Лежимъ на единъ брѣгъ въ ливадитѣ край шосето за Битоля, лежимъ тримата: Дано, Дулето и азъ. По брѣга пасе агнето на Дано. То е на Дано, но ние и тримата сме го завели на паша. Купихме му орташки герданче и звънче, но Дано пакъ не дава другъ да го води изъ града: агнето си е негово. Все пакъ, когато минаваме изъ махалитѣ, и намъ се пада малко отъ неговата гордостъ. Агнето бѣше купено за седемъ гроша, имаше рогчета и дълга доземи опашка.

Тихо подрѣнква неговото звънче. Слънцето е още високо надъ Пелистеръ и блести презъ върховетѣ на тополитѣ по отсрещната межда. Навредъ изъ лива-

дитѣ и нивитѣ наоколо се мъркатъ люде, а изъ градинитѣ, отвждъ шосето, се бѣлѣятъ цѣли редици забрадки на млади работнички. Рѣдко се дочува човѣшки гласъ: работницитѣ изъ полето бързатъ да използватъ последнитѣ часъ-два, докато се стъмни. Нѣкъде далечъ издудука овчарска свирка, заситни-заситни и пакъ спрѣ.

— Чатъ-чатъ-чатъ — косачъ набързо оправя косата си въ съседната ливада и отново почва да я размахва.

По шосето се дочува конски тропотъ. Дружина селяни бързатъ къмъ града. Тѣ сж весели и шумно приказватъ. Тѣ сж весели — житата сж прибрани; оставатъ още царевицитѣ и бостанитѣ, но живъ е Господъ.

Слънцето е вече надвесено надъ широкитѣ рамене на Пелистеръ. Изведнажъ, надъ цѣлата околностъ се разнася гороломенъ ревъ на магаре. На нѣколко мѣста откъмъ градинитѣ от-